

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΟΜΗΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1888.

ΑΡΙΘ. 247.

Βυθρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

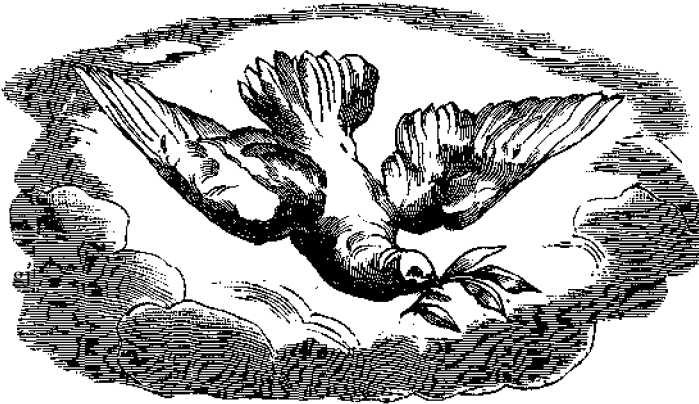
Εἰς οὐδένα; πλὴν τῶν σαρκικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταθίου ἀριθ, 39.

Ἡ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΟΥ ΝΩΕ.

Ὅλοι οἱ μικροί μου ἀναγνώσται ἠξεύρουσιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κατακλυσμοῦ, πῶς ὁ Θεὸς ἕνεκα τῆς κακίας, ἢ ὁποιαῖς πλεόνασεσιν τὴν γῆν, ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ κατακλυσμοῦ καὶ διέταξε τὸν Νῶε, ὅστις μόνος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἦτο δίκαιος, νὰ κατασκευάσῃ κιβωτὸν, τῷ ἔδωκε δὲ καὶ τὰ

Ἡ περιστερὰ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε.

μέτρα τοῦ ὕψους, τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήκους, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κἀμῃ αὐτήν, καὶ τὴν χωρίσῃ εἰς δωμάτια. Εὐρέθη δέ, ὅτι ἔλα τὰ πλοῖα, ὅσα κατασκευάσθησαν κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἦσαν ταχύτερα καὶ μεγαλειτέρας χωρητικότητος παρὰ τὰ ἄλλα.

Ὁ Νῶε ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμέσως ἤρchiσε τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ, ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐμπαιζόμενος καὶ θεωρούμενος μωρὸς ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ἐπὶ 120 ἔλα ἔτη. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην βεβαίως θὰ ἐνησχολήθησαν πολλοὶ ἐργάται — οἱ ὅποιοι καθ' ἑαυτοὺς θὰ ἐγέλων μὲ τὴν μωρίαν τοῦ Νῶε. ἀλλ' ὅταν ἤρchiσεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐπνίγοντο, ἐβλεπον δὲ τὴν κιβωτὸν ἐπιπλέουσαν ὡς παπὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τότε ἐνόησαν τὴν ἀπάτην των, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργά. Οὕτω συμβαίνει μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, περιγελοῦν τὴν θρησκείαν, καὶ θεωροῦν μωροὺς τοὺς εὐσεβεῖς, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ θανάτου, ἀνακαλύπτουν τὴν ἰδικὴν τους μωρίαν καὶ κλαίουσιν ἀλλ' εἶναι πολὺ ἄργά.

Ἄφου ὁ Νῶε ἐτελείωσε τὴν κιβωτὸν καὶ εἰσήγαγε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ τὰ διάφορα ζῶα, καὶ εἰσήλθε καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἐκλείσθη ἡ κιβωτὸς καὶ ἤρchiσεν ὁ κατακλυσμὸς, ὅστις ἐξηκολούθησεν 11 περιῖπου μῆνας καὶ κατέπνιξε πᾶν ζῶον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Κατὰ τὸν 12^{ον} μῆνα ὁ Νῶε ἤνοιξε μίαν τῶν θυρίδων τῆς κιβωτοῦ

καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα, ὅστις ἐπήγαγε καὶ ἤρchiτο ἔως οὐ ἐξηράνθησαν τὰ ὕδατα ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν δις καὶ τὴν δευτέραν φορὰν ἐπέστρεψε φέρουσα εἰς τὸ ράμφος τῆς φύλλον ἐλαίας, ἐξ οὗ ἐσυμπέραναν ὁ Νῶε ὅτι ἔπαυσαν τὰ ὕδατα.

ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς μᾶς παρέχει τὸ λαμπρότατον φῶς, τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, καὶ τὸ τάχιστον μέσον πρὸς ἀποστολὴν εἰδήσεων, τὸ ὁποῖον κατέχομεν.

Εἶναι δὲ ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, καὶ σκέψις γίνεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀγχόνην καὶ τὴν λαμητόμον. Διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἡ φωνὴ δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, καὶ μᾶς κάμνῃ ἱκανοὺς νὰ ἀκούωμεν τὸν ἦχον τοῦ περιπατήματος τῶν μυῶν, νὰ ἀνακαλύπτωμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην ποσότητα ἑνὸς μετάλλου ἀναμειγμένου μὲ ἀργυρὰ καὶ χρυσοῦ νομίσματα, ἔτι δὲ τὴν ὑπαρξίν σφαίρας τυρελίου εἰς τὸ σῶμα.

Τὸν ἠλεκτρισμὸν μεταχειρίζομεθα ἤδη πρὸς ἀποχώρισιν τῶν μορίων μετάλλου τινὸς ἀπὸ τὰς πετρώδεις οὐσίας, μὲ τὰς

ὅποιος εὐρίσκεται ἠνωμένον, ἀφοῦ αὐταὶ λειοτριβῶσι, καὶ πρὸς κίνησιν ἀποκλιῶν καὶ ἀτραξιῶν.

Προτίθενται νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ροιῶσιν τοὺς διὰ τὸ μακelleῖον βῆας, οἱ ὅποιοι τῶρα σφάζονται, καὶ πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὑπονόμων τῶν πόλεων.

Καὶ ἔτι εἰσέτι: Δὴν γνωρίζομεν τίποτε περὶ τῆς φύσεώς του. Οἱ ἐπιστήμονες ἑμὸς φρονίμως καιοῦντες δίχονται τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ἐπαφελούνται ἐξ ἑαυτῶν ὅσα γνωρίζουν περὶ αὐτοῦ, ἀφίροντες πᾶν ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν.

Ἦδσον φρονίμως θὰ ἔπραττον αἱ ἄνθρωποι, ἂν ἐθέροντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς πρὸς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις! Ὅσοις ἀρνείται νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ἠλεκτρισμὸν, ὡς οὐ ἐξηγηθῶν τὰ μυστήριά του θὰ ἦναι ἔπισης μωροί, ὡς ὁ ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον, διότι δὲν ἐννοεῖ τὰ μυστήριά του. Ὅ,τι θεωρεῖται βλακώδης ἐπιστημονικῶς, κρῖται νὰ θεωρηθῆται τὸ αὐτὸ θρησκευτικῶς.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Συμφώνως μὲ τὰς ὁδηγίας ταύτας οἱ δύο νέοι ἐποποθετήθησαν τὴν ἐπομένην νύκτα εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος καὶ ἤρχισαν διὰ μιᾶς νὰ τρώγουν τὰ ἀναψυκτικά, τὰ ὅποια ταχέως τοὺς ἐφερον ὑπνον, ὅθεν καὶ οἱ δύο ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς πολτρόνας των καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμῶντο ὑπνον βαθύν. Ὅταν δὲ τὸ ὡρολόγιον τοῦ παλαιοῦ πύργου ἐσήμανε 12, ὁ Σεβαστιανὸς ἐξηγέρθη καὶ ἐκάλεσε τὸν σύντροφόν του, ὅστις δὲν ἐξύπνα εὐκόλως, ἀλλ' οὗτος ἀντὶ νὰ ἐξυπνήσῃ, ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πολτρόνας.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἠκροάζετο προσεκτικώτατα, διότι εἶχεν ἐνταλῶς ἀφυπνισθῆ, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἤσυχια, καὶ οὔτε ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἠκούετό τι. Ἐπροσπάθησε δὲ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν Ἰωάννην, διότι ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ, ἀλλὰ ματαιῶς. Τελευταῖον κατὰ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκούνησαν αὐτὸν τόσο ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἐξύπνησε καὶ ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας, ἀφοῦ δὲ ἔμαθε παρὰ τοῦ Σεβαστιανοῦ ὅτι ἦτο περασμένον τὸ μεσονύκτιον, «Τώρα, εἶπεν, εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τί γίνεται ἂν φοβεῖσαι ἔλα ὀπισθὲν μου.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰωάννης ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, τὴν ὅποιαν εἶχον ἡμιεκλεισμένην ἐπιτήδες διὰ νὰ ἀκούουν, καὶ ἐξῆλθεν. Μόλις ὁμοῦ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ ἰσχυρὸν ρεύμα ἀέρος ἐκ τῆς ἀνοικτῆς αὐλοθύρας, ἔσβυσε τὸ φῶς, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του. Τοῦτο τὸν ἔκαμψε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, εἰς τὴν βίαν του δὲ ἐρριψεν ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸν Σεβαστιανόν, ὅστις ἤρχετο ὀπισθὲν του, καὶ πρὶν αὐτὸς συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιον, ἐκλείδωσε τὴν θύραν δις, καὶ ἐξέβαλε τὸ κτυιὸν τῶν κυριῶν, διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸ ὅποιον ἐκράτει κηρίον.

Ἄλλὰ τί συνέβη λοιπόν; ἐφώναζεν ὁ Σεβαστιανὸς σηκωθείς εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἰδὼν τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου τόσον χλωμόν καὶ τρέμοντα. Εἶπέ μοι, παρακαλῶ τί τρέχει, καὶ διατί τρέμεις τόσο;

— Τί νὰ τρέχῃ — ἐφθόβισεν ὁ Ἰωάννης, — ἡ θύρα τῆς αὐλῆς ἦτο ἀνοικτή! καὶ εἰς τὴν κλιμακα κατέβαινε μία μορφή, ἡ ὅποια εἰς τὴν θέαν τοῦ φωτὸς ἀμέσως ἐχάθη! Ἡ ἀγγελία αὕτη ἔκαμψε καὶ τὸν Σεβαστιανόν νὰ τρέμῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, οἱ δύο δὲ νέοι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ καθίσουν πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἔμειναν χωρὶς νὰ κινήθουν μέχρι τῆς πρωΐας, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ ἀκούωνται περιπατοῦντες ἐξω εἰς τὸν δρόμον.

Τότε δὲ λαβόντες θάρρος ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο ἑμὸν κρατούμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας, ὡς δύο παιδιά, τὰ ὅποια κατείχοντο ὑπὸ τρομαροῦ φόβου, καὶ ἀφοῦ ἐκλείσαν τὴν αὐλοθύραν, ἡ ὅποια ἦτο ἀνοικτή, ἐπῆγον εἰς τῆς κ. Λουκίας καὶ τῆς εἶπον τί συνέβη εἰς αὐτοὺς τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ Ἰωάννου, ἐκάθησε καὶ ἔγραψε τοιαύτην ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Σῆσμαν, ὅποιαν δὲν εἶχε λάβει ποτὲ πρότερον, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι συμβαίνουν εἰς αὐτὴν πράγματα ἀνήκουστα. Τῷ διηγήθη δὲ τὰ συμβαίνοντα, ὅτι ἡ θύρα τῆς αὐλῆς εὐρίσκετο πᾶσαν πρωΐαν ἀνοικτή, καὶ ὅτι κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠσθάνετο αὐτὸν ἀσφαλῆ, καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ προῖδῃ, τί ἤμπορούσε νὰ συμβῇ ἕνεκα τοῦ μυστηριώδους τούτου περιστατικοῦ.

Ὁ κ. Σῆσμαν ἀπεκρίθη ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ὅλας τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως. Τὴν ἱστορίαν τοῦ φαντάσματος ἐθεώρη γελόϊαν καὶ ἠλπίζεν, ὅτι ἡ ταραχὴ θὰ παρήρχετο ταχέως. Ἐὰν δὲ τὰ πράγματα ἐξηκολούθουν νὰ ἦναι εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, τὴν παρεκάλει νὰ τῷ γράψῃ, καὶ τότε θὰ ἤρχετο ἀμέσως. Ἐπρόσθετε δὲ, ὅτι ἠλπίζεν, ὅτι αὕτη, ὡς διευθύντρια τῆς οἰκίας του, θὰ ἐλάμβανε ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἀνακάλυψιν τοῦ καιγιῆδιου, τὸ ὅποιον ἐπαίζετο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ κ. Λουκία δὲν εὐχαριστήθη ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Σῆσμαν, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς δὲν ἔλαβε εὐχαριστοτέραν ἀπάντησιν. «Καθ' ὅσον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ἐζῆσα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ποτὲ δὲν εἶδον φαντάσματα. Ἐὰν δὲ τώρα ἤρχισαν νὰ φαίνονται τοιαῦτα, πρέπει

νά ἦναι ζῶντες ἄνθρωποι, καὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τρόπον νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἓνα φύλακα.

Ἡ κ. Λουκία ὅμως δὲν ἐνοοῦσε νὰ διέλθῃ ὄλην τὴν ζωὴν τῆς εἰς τρόμον, καὶ ἐγνώριζε τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εἶχεν ὁμιλήσει εἰς τὰ κοράσια περὶ τοῦ λευκοῦ φαντάσματος, φοβουμένη ὅτι δὲν θὰ ἔστεργον νὰ μένουν μόνα ἡμέραν καὶ νύκτα, τοῦτο δὲ θὰ τῆς ἐπροξένοι πολλὴν ἐνόχλησιν, διότι θὰ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ μένῃ μαζὺ τῶν πάντοτε.

Ἄλλὰ τώρα, ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ ἀκουσθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς κυρούλας, ἐπορεύθη κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου τὰ δύο κοράσια ἐκάθηνον ὁμοῦ καὶ τοῖς εἶπε μὲ τόνον χαμηλὸν περὶ τοῦ λευκοῦ φαντάσματος, τὸ ὅποιον ἐφάνη εἰς τὸν Ἰωάννην.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο ἡ κ. Κλάρα ἐκήρυξεν ὅτι δὲν θὰ ἔμενεν οὐδεμίαν στιγμὴν μόνη εἰς τὴν οἰκίαν, ἅ Ὁ πατήρ μου, — ἐπρόσθεσεν, — πρέπει νὰ ἔλθῃ ἀμέσως καὶ σεις, κ. Λουκία, πρέπει νὰ κοιμησθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Οὔτε ἡ Χαϊδὴ πρέπει νὰ κοιμᾶται μόνη, μήπως τὸ φάντασμα ἔλθῃ καὶ τὴν κακοποιήσῃ. Ὅλοι πρέπει νὰ κοιμῶνται εἰς ἓν δωμάτιον, ὁ λύχνος δὲ πρέπει νὰ καίῃ ὄλην τὴν νύκτα. Ἡ Τινέττη προσέτι πρέπει νὰ κοιμᾶται πλησίον καὶ αὐτὸς ὁ Σεβαστιανὸς καὶ Ἰωάννης πρέπει νὰ καταβοῦν κάτω, καὶ νὰ κοιμῶνται τὰς νύκτας εἰς τὸ πέρασμα, ἴσως φοβηθῇ τὸ φάντασμα καὶ δὲν τολμήσῃ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ κοιμῶνται τὰ κοράσια.

Ἡ κ. Λουκία ὑπεσχέθη νὰ γράψῃ εἰς τὸν κ. Σήσμαν, νὰ μεταφέρῃ δὲ τὴν κλίνην τῆς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Κλάρας, καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ πλέον μόνην τὴν νύκτα. Ἀπεφάσισαν ὅμως νὰ μὴ κοιμῶνται ὅλοι εἰς τῆς Κλάρας τὸ δωμάτιον, ἀλλ' ἡ Τινέττη νὰ κοιμᾶται εἰς τῆς Χαϊδῆς, ἰὰν αὐτὴ ἐφοβεῖτο. Ἄλλ' ἡ Χαϊδὴ ἐφοβεῖτο περισσότερο τὴν Τινέττην, παρὰ τὰ φαντάσματα, περὶ τῶν ὁποίων ποτὲ δὲν εἶχεν ἀκούσει πρότερον, καὶ λοιπὸν ἐπροτίμα νὰ κοιμᾶται μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Μετὰ τὴν διευθέτησιν τῶν τοῦ ὕπνου, ἡ κ. Λουκία μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Σήσμαν, εἰς τὸν ὅποιον τῷ διηγείτο τὴν ἐπανάληψιν τῶν συμβάντων πᾶσαν νύκτα, προσθέσασα, ὅτι τοῦτο πιθανὸν νὰ ἔχῃ βλαβεράν ἐπιρροὴν εἰς τὴν υἰεΐαν τῆς κ. Κλάρας, ἥτις ὑπέκειτο εἰς τὴν ἐπιληψίαν καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὸ ποθεύμενον ἀπα-

τέλεσμα. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ κ. Σήσμαν ἦτο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ, ἔσυρε δὲ τὸ σύρμα τοῦ κώδωνος μὲ τόσην βίαν, ὥστε εἰ ὑπῆρξαι ἴσταντο κυττάζοντες ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ τρόμον. Τὸ φάντασμα ἐγίνει τολμηρότερον καὶ ἤρχισεν νὰ κάμῃ τὰ παιγνιδία τοῦ καὶ τὴν ἡμέραν! Ἄλλ' ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος ἔκαμε τὸν Σεβαστιανὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΧΑΙΑ ἩΘΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΤΗΣ ΑΣΣΥΡΙΑΣ.

Ἐκ τῶν ἐκθέσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐγγεγλυμμέναι διὰ σφηνοειδῶν γραμμάτων ἐπὶ τῶν ἐκ πηλοῦ πλακῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ ἔρειπα τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνας, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν, ὡς φαίνεται ἀντὶ ἐπιστήμων ἀρχαίων, μανθάνομεν τὰ ἑξῆς: "Οτι οἱ Βαβυλώνιοι εἶχον *μόνημον* στρατόν. "Οτι τὸ ἱερατικὸν ὑπουργεῖμα ἐξησκήτο ὑπὸ τοῦ βασιλείως, ὅστις παρίστατο προσφέρων θυσίας, ἔχων παρ' αὐτῷ Γραμματεῖς καὶ Ἀστρολόγους. "Οτι ἡ δουλεία ὑπῆρχε. "Οτι οἱ ἐν πολέμῳ συλλαμβανόμενοι αἰχμάλωτοι ἐπωλούντο εἰς τὴν ἀγορὰν ὡς ἀνδράποδα. "Οτι ἡ πολυγαμία ἦτο ἐν χρήσει, ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἀνθρώρην κατάστασιν, διότι ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τῶν κατοίκων εἶχον μόνον μίαν γυναῖκα. "Οτι αἱ γυναῖκες κατεῖχον ἐντιμον θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. "Οτι ὑπῆρχον ὄχι μόνον ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ ἱερεῖαι. "Οτι ὅταν ἡ κυρούλα τοῦ Βεσάζαρ ἀπέθανεν, γενικὸν πένθος διετάχθη καθ' ὅλον τὸ Κράτος, καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν Ἀσσυριακῶν θεοτήτων διάφοροι θεοὶ κατεῖχον ἐντιμοτάτην θέσιν.

Οἱ πλοῦσιοι ἔζων εἰς οἰκίας πολυτελεῖς ὁμοιᾶζούσας μὲ ἀνάκτορα — ἐκτίζοντο δὲ αὐταὶ ἐν εἰς δει τετραγώνου μὲ αὐλὴν ἢ κήπον εἰς τὸ μέσον.

Εἰσέτι δὲν ἐγνώσθη ποῖαι ἦσαν αἱ διασκεδάσεις τῶν Βαβυλωνίων. Εἶχον ὅμως μουσικὴν καὶ ἀναφέρονται διάφορα μουσικὰ ὄργανα, ὡς λ. χ. ὁ αὐλός, ἡ ἄρπη, τὸ κύμβαλον, τὸ ψαλτήριον καὶ λ. π. Δανιὴλ Γ'. 15.

Εἰς μίαν τῶν πλακῶν τούτων εὐρίσκειται τὸ ἔγγραφον τοῦ συνεταιρισμοῦ δύο ἀνθρώπων. Ὁ ὄρκος ἐδίδοτο εἰς τὸν ναόν, συνεφώνησαν δὲ νὰ συνεργασθοῦν ἐν καλῇ τῇ πίστει.

Ἄλλη πλάξ, τοῦ θου π. Χ. αἰῶνος, παρίστανει μίαν σκηνὴν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῶν διαδίκων καὶ μαρτύρων, ἔλεγον ὁ υἱὸς τοῦ τάδε τοῦ υἱοῦ τοῦ τάδε. Πυνὴ χήρα ἐνάγει τὸν ἀνδράδελφόν τῆς, ὅστις θέλει νὰ λάβῃ τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου τῆς. Ὅταν δὲν ὑπῆρχεν υἱός, ἂν μὴ ὑπῆρχε γραπτὴ ἢ θέλησις τοῦ

άνδρὸς ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου, ἡ περιουσία μετέβαι-
 νεν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός.

«Ἡ χήρα λέγει — ἡμεῖς ἠγοράσαμεν τὸν τό-
 πον καὶ τὴν γῆν μὲ χρήματα, τὰ ἅποια εἶχομεν,
 ἔδανείσθημεν μάλιστα καὶ τόσα παρὰ τοῦ υἱοῦ
 τοῦ τάδε, τοῦ υἱοῦ τοῦ τάδε, τοῦ υἱοῦ τοῦ τάδε.
 Υἱοθετήσαμεν υἱὸν καὶ ἐνεγράψαμεν τὸν τίτλον
 τῆς υἱοθεσίας, ὃ δὲ σύζυγός μου ἐδώρησε τὸν τό-
 πον εἰς ἐμὲ καὶ τὸν υἱοθετηθέντα υἱὸν μας, κατὰ

«Οἱ Βαβυλώνιοι ἦσαν σύμβολον ραθυμίας καὶ
 ἀσελγείας, ἀλλ' ἐκ τῶν πλακῶν τούτων ἡ ἰδέα
 αὕτη ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος. Αἱ πλάκες
 αὗται, μέγας ἀριθμὸς τῶν ἁποίων εὑρίσκεται εἰς
 τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον, ὅταν ὄλαι ἀναγνωσθοῦν,
 θὰ φέρουν εἰς φῶς πολλὰ πράγματα, τὰ ἅποια
 ὄχι μόνον θὰ διαφωτίσουν ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπικυ-
 ρώσουν τὰ τῆς Γραφῆς.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΙΓΗ.

Τὸ 'Ριγῆ εἶναι ὄρος τῆς Ἑλβετίας μεμονωμέ-
 νον καὶ σχεδὸν ἐντελῶς περικυκλωμένον ὑπὸ λι-
 μῶν. Τοῦτου ἕνεκα παρέχει θέαν μαγευτικωτά-
 την εἰς τοὺς περιηγητὰς, οἵτινες ἐπισκέπτονται
 αὐτὸ κατ' ἔτος κατὰ χιλιάδας.

Ἔχει δὲ τέσσαρας κορυφάς, ἐκ τῶν ἁποίων ἡ
 καλουμένη Ριγῆ — Κούλα ἔχει ὕψος 1800 μέ-
 τρων, ἀναβαίνουν δὲ εἰς αὐτὴν διὰ σιδηροδρόμου
 ὅστις εἶναι πολὺ ἀνωφερῆς καὶ πολλαχοῦ διέρχεται
 διὰ φαράγγων, τὰς ἁποίας συνδέουν διὰ σιδηρῶν
 γεφυρῶν, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνης.
 Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπάρχει ξενοδοχεῖον, ὅπου οἱ
 περιηγητὰι εὑρίσκουσι πᾶσαν ἀνάπαυσιν.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ γείνη ἐπὶ τῆς δη-
 μαρχίας τοῦ δημάρχου Τ. Φιλήμονος, καὶ θὰ
 προσθήσῃ εἰς μὲν τὰς Ἀθήνας νέον γόητρον καὶ

τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός μου ὁ ἀνδράδελφός μου
 ἤγειρεν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας μου.

«Ὁ δικαστὴς ἀπορρίπτει τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀν-
 δραδέλφου, τὸν ἐπιπλήττει, τὸν καταδικάζει εἰς
 τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ ἐπικυροῖ τὴν διαθήκην
 τοῦ ἀνδρός τῆς χήρας.»

Τὸ ἔθος τοῦ γάμου ἦτο τὸ ἔξῃς: Καθ' ἣν ἡμέραν
 ὁ σύζυγος παρῆται τὴν σύζυγόν του, ἔπρεπε νὰ τῆς
 δώσῃ ἀργύριον ἰκανὸν πρὸς ἀγορὰν οἰκίας καὶ δού-
 λων, καὶ αὕτη ἀπῆρχετο ἐλευθέρη, ὃ δὲ ἀνὴρ τότε
 ἠδύνατο νὰ νυμφεῖθῃ ἄλλην. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ'
 ἣν γυνὴ τις ἄφινε τὸν σύζυγόν της ἐθανατώνετο!

πλουσίαν ανταμοιβήν, εις δὲ τὸν κ. Φιλήμονα εὐκλειαν διαμένουσαν.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸν διάδοχον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τῆς Ῥωσσίας Νικό-

λαον. Οὗτος ἐγεννήθη τὴν 6 Μαΐου 1868—εἶναι δὲ ἀνεψιὸς πρῶτος τοῦ Βασιλέως ἐκ τῆς μητρὸς του, ἀδελφῆς οὐσῆς αὐτοῦ, καὶ ἀνεψιὸς δεύτερος τῆς βασιλισσῆς ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὄντος πρῶτου ἐξαδέλφου αὐτῆς. Εἶναι δὲ ὁμηλιεὶς περίπου μὲ τὸν διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνον.

Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ῥωσσίας.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ κ. ΚΡΟΥΠ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐπεσκέφθη ποτὲ τὰ περίφημα ἐργοστάσια τοῦ κ. Κρούπ ἐν Ἔσσεν, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων θαυμασίων μηχανισμῶν ὁ κ. Κρούπ εἰδείεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὴν ἐξαισίαν σφύραν, ἥτις δι' ἀτμομηχανῆς κινουμένη σφυρηλατεῖ τὸν σίδηρον, παρετήρησε δὲ εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα ὅτι ὁ ἐργάτης, ὅστις διηύθυνε τὴν κίνησιν αὐτῆς, ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ αὐτὴν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀκόμη καὶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισέως δακτύλου πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν ἄκμωνα.

— Ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ἔχει μὲ τὴν χεῖρα, καὶ ἐκβαλὼν πολυτίμητον τι ὰρολόγιον ἐκ τοῦ θυλακίου του, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἄκμωτος. Ὁ κ. Κρούπ ἔδωκε τὸ σύνθημα καὶ ἡ πελώριος σφύρα ἤρχισε νὰ κατέρχεται κατὰ τοῦ ὰρολογίου, πρὶν φθάσῃ ὅμως μέχρι αὐτοῦ, ὁ Ἄκκερμαν ἔσταμάτησεν αὐτήν. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμέτρησε τότε τὴν ἀπόστασιν τῆς σφύρας ἀπὸ τοῦ ὰρολογίου καὶ εὐρέθη ὅτι ἦτο ἐν ἔκτον τοῦ δακτύλου! Ὁ Ἄκκερμαν ἔλαβε τότε τὸ ὰρολόγιον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν αὐτοκράτορα, οὗτος ὅμως ἀντὶ νὰ τὸ δεχθῆ ἀπεκρίθη φιλοφρόνως, «Ὁχι Ἄκκερμαν, κράτησε τὸ ὰρολόγιον εἰς ἐνθύμησιν μίᾳς εὐχαριστοῦ στιγμῆς.»

Ὁ ἐργάτης παραλίσιθεις ἐκ τῶν λόγων τοῦ αὐτοκράτορος ἔμεινεν ἀκίνητος μὲ τὴν χεῖρα ἐξηλωμένην πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, μὴ γνωρίζων τί νὰ εἴπῃ ἢ τί νὰ κάμῃ.

Τότε ὁ κ. Κρούπ παρεμβάς, ἔλαβε τὸ ὄρολόγιον ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἐργάτου, καὶ εἶπεν, «Ἐγὼ θὰ τὸ κρατήσω διὰ σέ, ἐάν φοβῆσαι νὰ τὸ λάβῃς ἀπὸ τὴν Α. Μεγαλειότητα.» Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτά δταν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ κ. Κρούπ διήλθον ἀπὸ τὸ μέρος οὗ ἴστατο ὁ κ. Ἀκκερμαν, ὁ κ. Κρούπ ἐνεχειρίσεν εἰς αὐτὸν φάκελλον, εἰπὼν, «Ἰδοὺ τὸ ὄρολόγιον τοῦ αὐτοκράτορος, λάβε το ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου χεῖρας!» Ὅτε ὁ φάκελλος ἠνοίχθη εὐρέθη ἔτι ἐκτὸς τοῦ ὄρολογίου περιεῖχε καὶ ἓν χαρτονόμισμα τῶν 1000 μαρκῶν (1500 περίπου φράγ.) ἐκ μέρους τοῦ κ. Κρούπ!

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἡ διαίρεσις τῆς ἐβδομάδος εἰς ἑπτὰ ἡμέρας εἶναι παναρχαία. Οἱ Ἑβραῖοι παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κατὰ μίμησιν τοῦ Πλάστου, ὅστις ἐδημιούργησε τὸ σῦμπαν εἰς ἕξ ἡμέρας, τὴν δὲ ἑβδόμην κατέπαυσε.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζομεθα ἡμεῖς σήμερον, εἶναι εὐεξήγητα.

Κυριακὴν ὀνομάζομεν τὴν πρώτην εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἔλαβε χώραν κατ' αὐτὴν. Παρασκευὴν δὲ καὶ Σάββατον τὴν ἕκτην καὶ ἑβδόμην, ἀπὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Σαββάτου καὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἣτις ἦτο ἡμέρα προετοιμασίας.

Οἱ Ἀστικτοὶ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἠκολούθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς παρὰ τοῖς Χαλδαίοις ἐν χρήσει ὀνομασίας τῶν πλανητῶν. Αἱ δὲ Γερμανικαὶ φυλαὶ παρέλαβον αὐτὰς ἀπὸ τῶν Σκανδιναυικῶν θεοτήτων τὰ ὀνόματα.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἥλιον — ὅθεν καλεῖται ἡμέρα τοῦ ἡλίου.

Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἠκολούθησαν τὸ χριστιανικὸν ἔθος ὀνομάσαντες αὐτὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου.

Ἡ Δευτέρα ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν Σελήνην, ὅθεν οἱ Γερμανοὶ καὶ Ἄγγλοι καλοῦν αὐτὴν ἡμέραν τῆς Σελήνης. Ἐπίσης οἱ Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι.

Ἡ Τρίτη ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἄρην. Ὅθεν ὀνομάζετο παρὰ τῶν Ἄγγλων, Γερμανῶν, Γαλλῶν καὶ Ἰταλῶν ἡμέρα τοῦ Ἄρεως.

Ἡ Τετὰρς ἢ Τετάρτη τῆς ἐβδομάδος ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὅθεν ὀνομάσθη ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἡ Πέμπτη ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Δία, ὅθεν ὀνομάσθη ἡμέρα τοῦ Διός.

Ἡ Παρασκευὴ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὅθεν ὀνομάσθη ἡμέρα τῆς Ἀφροδίτης.

Τὸ Σάββατον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Κρόνον, ὅθεν ὀνομάσθη ἡμέρα τοῦ Κρόνου.

Πρὸς συνοπτικὴν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος ἔκφρασιν οἱ ἀστρονόμοι ἐφύρουν σημεῖα συμβολικὰ ἐκάστης τῶν ἐν λόγῳ θεοτήτων. Οὕτως ἡ μὲν Δευτέρα ἡμέρα παριστάντο διὰ τοῦ σημείου ☾ ὅπερ καλεῖται μῆνη, ὅθεν ἡ σελήνη κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον ὀνομάζετο μηννοειδής.

Ἡ Τρίτη διὰ τοῦ ☿ ἀσπίδος καὶ λόγχις, ἐμβλημάτων τοῦ Ἄρεως.

Ἡ Τετάρτη διὰ τοῦ ♃ κηρυκίου, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἐμβλημα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἡ Πέμπτη διὰ τοῦ ♃ τοῦ ἀρχικοῦ ψηφίου τοῦ ὀνόματος τοῦ Διός.

Ἡ Παρασκευὴ διὰ τοῦ ♀ κατοπτρου μετὰ λαβίδος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐμβλημα τῆς Ἀφροδίτης.

Τὸ Σάββατον διὰ τοῦ ♄ τοῦ δρεπάνου τοῦ Κρόνου.

Ἡ Κυριακὴ διὰ τοῦ ☉ τοῦ ἐμβλήματος τοῦ Ἥλιου. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον προσέτι ἀφιερωμένην καὶ ἐκάστην ὥραν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς μίαν θεότητα. Οὕτω λ. χ. ἡ πρώτη ὥρα τοῦ Σαββάτου ἦτο καθιερωμένη εἰς τὸν Κρόνον, ἡ δευτέρα εἰς τὸν Δία, ἡ τρίτη εἰς τὸν Ἄρην, ἡ τετάρτη εἰς τὸν Ἥλιον, ἡ πέμπτη εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ἕκτη εἰς τὸν Ἑρμῆν, ἡ ἑβδόμη εἰς τὴν Σελήνην, ἡ ὄγδοη, δεκάτη πέμπτη καὶ εικοστὴ δευτέρα εἰς τὸν Κρόνον, ἡ ἐνάτη, δεκάτη ἕκτη καὶ εικοστὴ τρίτη εἰς τὸν Δία, ἡ δεκάτη, δεκάτη ἑβδόμη καὶ εικοστὴ τετάρτη εἰς τὸν Ἄρην, ἡ ἐνδεκάτη, δεκάτη ὄγδοη καὶ εικοστὴ πέμπτη, δηλ. ἡ πρώτη τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ἥλιον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, τῆς πρώτης ὥρας ἐκάστης ἡμέρας ἀνηκούσης εἰς τὴν προστατίδα τῆς ἡμέρας θεότητα, δηλ. τῆς Δευτέρας εἰς τὴν Σελήνην, τῆς Τρίτης εἰς τὸν Ἄρην κλπ.

Ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἡ ἐβδομάς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς δεκάδος, ἐκάστη ἡμέρα τῆς ὁποίας ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα ἐνὸς φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβλάστανεν ἢ ἤνθιζε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ τελευταία δὲ, ἦτοι ἡ δεκάτη ἔφερε τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐργαλείου. Ἐκτὸς τούτου ἐκάστη ἡμέρα τῆς δεκάδος ἔφερε γενικὴν τινα ὀνομασίαν, ἡ ὁποία ἐφανέρωνε τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν κατεῖχεν εἰς τὴν δεκάδα.

Οἱ Κινεζοὶ εἶχον ἐβδομάδα ἐξ ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἡ ὁποία διευκολύνει τὸν ὑπολογισμὸν μεμακρυσμένων ἡμερομηνιῶν.

Οι Έβραίοι, οι αρχαίοι Ἀθηναίοι, οι Κινέζοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ ὑπελόγιζον τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἥλιου, ἥδη δὲ μόνον οἱ Ὀθωμανοί, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Σύριοι, οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἕλληνες ὑπελόγιζον τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου.

Οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ μέγας καὶ πολὺς Ἰππάρχος, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Ἰσπανοὶ ὤρισαν ὡς ἀρχὴν τῆς πολιτικῆς ἡμέρας τὸ μεσονύκτιον. Οἱ Ἀραβες, οἱ Πτολεμαῖοι καὶ πάντες οἱ ἀστρονόμοι λαμβάνουν ὡς ἀρχὴν τῆς ἡμέρας τὴν μεσημέριαν.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀριθμοῦν τὴν χρονολογίαν των ἀπὸ κτίσεως κόσμου — ἦτοί πρὸ 5645 — οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ — 1888, οἱ Μωαμεθανοὶ ἀπὸ τῆς Ἑγίρας, δηλ. ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Μωάμεθ ἐκ τῆς Μεδίνης εἰς τὴν Μέκκαν 622 μ. Χρ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ.

Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Σολομὼν ἐκάθητο εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐσκέπτετο.

Ὁ διδάσκαλός του Νάθαν ὁ προφήτης συνέδη καὶ τὸν ἴδιον καὶ τὸν ἠρώτησε, «Περὶ τίνος σκέπτεσαι;»

— Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἐν θαῦμα, ἀπεκρίθη ὁ Σολομὼν ὁ προφήτης ἐμεδίασε καὶ εἶπεν, «αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν εἶχον καὶ ἐγὼ ὅταν ἤμην παῖδιον.»

— Καὶ ἐπληρώθη ἡ ἐπιθυμία σου; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Σολομὼν μετέπειτα.

— «Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, — εἶπεν ὁ Νάθαν, — ἤλθεν εἰς ἐμέ κρατῶν ἓνα σπῆρον ῥοδίου εἰς τὴν χεῖρά του, Κύτταξέ με λέγει, τί θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν σπῆρον τοῦτον. Ταῦτα εἰπὼν, ἔκαμε μίαν τρύπαν εἰς τὴν γῆν μετὰ τὸν δάκτυλόν του, ἔθεσε τὸν σπῆρον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν ἐσκέπασεν. Ἀλλὰ μόλις ἐσήκωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἡ γῆ ἠνοιξε, καὶ ἰδοὺ δύο μικρὰ φύλλα ἐφάνησαν. Μόλις τὰ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἐκλείσαν καὶ γείναν κορμὸς στρογγυλὸς με φλοιόν, ἠύξανε δὲ ὁ κορμὸς κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πάχος.

Εἶπε δὲ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμέ, Πρόσεξον. Ἐνῶ δὲ ἐβλεπον, ἑπτὰ κλάδοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν κορμὸν, καθὼς οἱ ἑπτὰ κλάδοι τῆς λυχνίας ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἐθαύμασα, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ με ἔνευσε νὰ προσέξω. Ἴδὲ, εἶπε, ταχέως θὰ ἴδῃς νέα δημιουργία νὰ ἀρχίσῃ. Τότε ἔλαβεν ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὴν παλάμην τῆς χειρὸς του, ἀπὸ τὸ ποτάμιον, τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐβράντισε με αὐτὸ τοὺς κλάδους τρεῖς, ἀφῆκε δὲ ἀνεφάνησαν φύλλα, τὰ ὅποια μᾶς ἐκάλυψαν με ὄσσεράν καὶ εὐώδη σκιάν. «Πῆθεν ἦλθεν ἡ εὐωδία αὕτη τῆς ὄσσερας σκιάς;» ἐκραῖα.

— Δὲν βλέπεις, — εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τὰ πορφυρὰ ἄνθη τὰ ὅποια κρέμονται ὡς τσαμπία σταφυλῶν;

Ἦμην ἑτοιμὸς νὰ ἀπαντήσω, ἀλλὰ ἐλαφρὸς ἀνεμὸς ἐπνευσε μεταξὺ τῶν φύλλων καὶ ἔρριψεν εἰς τὰ ἄνθη κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσώρευσε τριγύρω μας, ὅπως ἡ χιών πίπτει καὶ συσσωρεύεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μόλις ὁμοῦ εἶχον πέσει τὰ ἄνθη καὶ ἐφάνησαν κρεμᾶμενα ἀπὸ τῶν κλάδων ῥόδια ἐρυθρὰ καὶ ὠραῖα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τότε μετέπειτα θαυμάζοντα.

Ἐνταῦθα ὁ Νάθαν ἐσταμάτησεν. Ὁ δὲ Σολομὼν ἠρώτησε, «Καὶ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ; Πῶς δὲ ὀνομάζεται; Ζῆ ἀκόμη;»

— Ἰὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐφώνησεν ὁ Νάθαν. «Ὅ,τι σοὶ εἶπον ἦτο ἀλληγορία.»

— Διατί λοιπὸν νὰ με ἀπατήσης; εἶπεν ὁ Σολομὼν;

— Δὲν σε ἠπάτησα, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ προφήτης. Ἦμπορεῖς δὲ νὰ ἴδῃς τοῦτο καὶ σὺ αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τοῦτον τοῦ πατρὸς σου γενόμενον καθ' ἐκείνην,

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Σολομὼν, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται ἀοράτως.

— Καὶ μήπως τάχα τοῦτο εἶναι ὀλιγώτερον θεῖον ἔργον, διότι γίνεται ἡσυχῶς καὶ ἀπαρητήτως; ἀπ' ἐναντίας μοι φαίνεται ὅτι εἶναι περισσώτερον θεῖον. Λοιπὸν πρῶτον σπούδασον καὶ γνώρισον τὴν φύσιν καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς, καὶ τότε θὰ πιστεύσης εὐκόλως εἰς μεγαλειτέρα καὶ δὲν θὰ ποθῆς νὰ ἴδῃς θαύματα γενόμενα διὰ χειρὸς ἀνθρώπων.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ.

Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ μεγαλύτερα ἀγάπη τὴν ὅποιαν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ εἶναι νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του.

Εἰς μίαν βιβλιοθήκην τῆς Ὁξφόρδης (Bodleian Library) ὑπάρχει ἐν χειρόγραφον τὸ ὅποιον ἀναφέρει τὸν ἠρωϊσμόν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν ἐνὸς παιδίου, καθὼς καὶ τὸν τρόπον καὶ τὰ αἰσθητά μετὰ τὰ ὅποια τὸν συνώδευσε, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ συγκινητικά.

Ἡ θύρα τοῦ προαυλίου τοῦ πύργου ἢ κωδωνοστασίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λιονάρδου ἐν Ἀγγλίᾳ εἶχε μείνει ἡμέραν τινὰ ἀνοικτή, ἐνῶ ἀκόμη αἱ ἐργασίαι δὲν εἶχον ἐντελῶς ἀποπερατωθῆ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δοκοὶ μετὰ τὰς ὁποίας εἶχον κάμει τὴν σκαλωσίαν εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των. Δύο παιδία εἰσέρχονται εἰς τὸ προαύλιον, ἐνῶ δὲ περιεργάζοντο τὸν πύργον ἤλθον εἰς τὸν πειρασμόν νὰ ἀναβοῦν διὰ τῶν δοκῶν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου· χωρὶς δὲ νὰ ὑπολογίσουν κανένα κίνδυνον (καθὼς δυστυχῶς κάμνον πολλὰ παιδία) ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν, ἄλλοτε ἀναρριχώμενα καὶ ἄλλοτε πηδῶντα ἀπὸ μίαν δοκὸν εἰς ἄλλην ἐνῶ δὲ εἶχον προχωρήσει ἀρκετά, μία δοκός, ἐπὶ τῆς ὁποίας συνέπεσε νὰ πατοῦν καὶ τὰ δύο παιδία, ἐξεκαρφώθη, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν κατέπεσεν ὑπὸ τοὺς πόδας των. Τὸ μεγαλιέτερον ἐκ τῶν δύο ἐκ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὀδηγηθὲν, ἐπρόφθασε νὰ δράξῃ μετὰ τὰς χεῖράς του τὴν

υπεράνω τῆς κεφαλῆς του δοκὸν καὶ νὰ κρεμασθῆ, ἐνῶ τὸ μικρότερον αὐτοστιγμὴ περιέτριψε μετὰ τὰς χεῖράς του τοὺς πόδας τοῦ πρώτου καὶ ἐκρεμάσθη καὶ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ.

Εἰς ταύτην τὴν ἀπέλπιστικὴν κατάστασιν εὐρεθέντα τὰ δυστυχῆ παιδία κρεμώμενα, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὅσον ἠδύνατο, ζητοῦντα βοήθειαν, ἀλλὰ ματαίως, διότι οὐδεὶς ἦτο ἐκεῖ πλησίον νὰ τὰ ἀκούσῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ μεγαλύτερον παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τὴν δοκὸν ἀπέκαμε, καὶ δὲν ἠδύνατο περισσότερο νὰ κρατῆται βαστάζον τὸ διπλοῦν βῆρος, θθεν εἶπεν εἰς τὸ ἀπὸ τοὺς πόδας του κρατούμενον παιδίον, ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν χαμηνοί. Τὸ μικρότερον παιδίον τότε τὸν ἠρώτησεν, «Ἐμπορεῖς νὰ σώσῃς τὸν ἑαυτὸν σου, ἂν ἐγὼ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον;» Νομίζω ὅτι ἤμπορῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Λοιπὸν ἔχε ὑγίαν καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, ἐφώνησε τὸ μικρότερον, καὶ ἄμεσως ἔλυσε τὰς χεῖράς του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ δυστυχὲς παιδίον κατεκρεμάσθη, πεσὼν ἐπὶ τοῦ πετρώδους ἐδάφους ἀπὸ ἱκανὸν ὕψος· ὁ δὲ συντροφὸς του ἠδυνήθη νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τῆς δοκοῦ τὴν ὁποῖαν ἐκράτει, καὶ ἔπειτα νὰ πηδήσῃ εἰς ἄλλην καὶ ἐπὶ τέλους νὰ διασωθῆ.

Προσέχετε, μικροὶ μου φίλοι, ἀπὸ παρομοίας ἀνοησίας καὶ ἐλαφρότητας, αἱ ὁποῖαι φέρουν εἰς καταστροφὴν, ἀλλὰ προσέτι φροντίζετε ὅπως καὶ εἰς τὰς δυσκολωτέρας περιστάσεις τῆς ζωῆς σας πραγματοποιήτε τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης δι' αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἐκλογίζεσθε δι' ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕνα τῶν κρῶσιμον παιδῶν τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ διάφορα Κυριακὰ σχολεῖα ἀνέρχεται εἰς 17 περὶ ἑκατομύρια. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπίσης τῶν Ἑλλήνων Ἐνοαγγελικῶν δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἐν ἄλλο Κυριακῶν Σχολείων, τὰ δὲ παιδία βεβηλοῦν τὴν Κυριακὴν διαφοροτρόπως εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς ἄλλα κακὰ μέρη.

— Ἐκλογίζεσθε δι' ἡ ἀξία τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ὁ Πάπας ἔλαβεν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Γῆς ἀναβαίνει εἰς 100,000,000 φράγκων!!

— Ἡ βαρυτάτη ἀνέμια εἰς τὸν κόσμον εἶναι μία, ἡ ὁποία εἶναι ἐν χρῆσει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν σιδηρόδρομον ἐν τῷ Καναδῷ ζυγίζουσα 160,000 λίτρας, 60,000 περίπου ὀκάδας!

— Τυφλὸς τις ἰατρός ἐν Πενσακόλῃ τῆς Φλωρίδος ἔχει μεγάλην πελατεῖαν, ἐπισκέπτεται δὲ τοὺς ἀσθενεῖς του περὶ ἄνευ ὁδοῦ!!

— Πεντακάσιας χιλιάδες πορτοκαλεῶν ἐφυτεύθησαν πέρυσιν εἰς τὴν Καλιφορνίαν, ἡ δὲ καλλιέργεια τῶν ἑσπεροειδῶν προβαίνει αὐξάνουσα καθ' ἔτος.

— Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κιόαγο, ὅπου οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ ταναστεύουσιν, ἔρχεται καὶ ἀναχωρεῖ εἰς σιδηροδρομικὸς συρμὸς κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας! Καὶ ὅμως οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκεῖνοι δυστυχῶσι!

— Κατ' αὐτὰς ἐγένετο ἡ ἐξέλεξις ἐνδὸς τῶν ὑποταμιῶν τοῦ Κράτους, τὸ ἔχον τὴν ἔδραν του ἐν Νέα Ἰόρκῃ, ὁ δὲ ταμίης παρίεικον εἰς τὸν διαδόχον ἀκριβῆ λογαριασμὸν ἐξ 750,000,000 φρ. εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον (τάλλαξα, ἡμίση καὶ

ἄλλα μικρότερα νομίσματα, ζεὶ δὲ χαρτονομίσματα καὶ χρῶμα γραφῆ). Ὁ ταμίης οὗτος παρητήθη ἕνα κήρατος καὶ ἀσθενεὶας εὐρέθησαν δὲ ἐὰν πάντα ἐν τάξει καὶ ἀνεπίπῃ.

— Μία λεμονάδα εἰς τὴν Καλιφορνίαν παρήγαγε τὸ παρελθὼν ἔτος μόνον 6 λεμόνια, ζυγίζοντα ἕκαστον μίαν ὀκτῶν καὶ ἡμισίαν!

— Ὅχι μόνον νεκροὶ ἰχθύς, ἀλλὰ καὶ ζῶντες μετατρέπονται ἤδη ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἡμισερίου εἰς τὸ ἄλλο. Ἐσχάτως ἐστάλησαν ἐκ Παρισίων εἰς τὸ Κιλί τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς διάφορα εἶδη ἰχθύων, τὰ ὁποῖα δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας. Τὸ ἀσέλιον διήρκασεν ἕνα μῆνα, διετηρήθησαν δὲ οἱ ἰχθύς ζῶντες χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὕδωρ των διὰ τῆς ἐνεργείας πάγου καὶ ἐλευθέρως κυκλοφορίας ἀέρος. Ἐννοεῖται δὲ ἀπέθανον τινές, ἀλλὰ τὸ πείραμα ἐπέτυχε καὶ τώρα ζῶντες ἰχθύς δύναται νὰ μεταφερθῶν εἰς ἕνα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἄνευ δυσκολίας!

— Χρώματα καὶ ἀντίθετα αὐτῶν. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διασημοῦ Γάλλου χημικοῦ Σεβρὲ περί χρωμάτων καὶ τῶν ἀντιθέτων αὐτῶν, ἐν τῇ φύσει ὑπάρχουν μόνον τρία κύρια χρώματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα τὰ ἄλλα δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν, τὸ *ερυθρῶν*, τὸ *κίτρινον* καὶ τὸ *κίτρινον*. Ἐὰν τὰ τρία ταῦτα ἠδύνατο νὰ ἀποκτηθῶσιν ἀπολύτως καθαρὰ, καὶ ἐὰν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἦθελον μίχθῃ κατ' ἀκριβοστάτην δύναμι καὶ ποσότητα, θὰ ἐξουδετέρωνον τὸ ἐν τὸ ἄλλο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο καθρὸν λευκὸν χρῶμα.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐξηγεῖ δὲ φαινόμενον σχετιζόμενον πρὸς τὴν καλαισθησίαν, ἡ ἀκριβὴς γνώσις αὐτοῦ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ζωγράφους, εἰς χρωματιστὰς καὶ εἰς μοδίστρας — δίδει βοηθίαν αὐτοῖς νὰ ἀρμόζον τὰ διάφορα χρώματα οὕτως ὥστε νὰ εὐχαριστοῦν τὸν ὀφθαλμὸν. Οὗτος εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον οἷα χρωματισμένη ἐρυθρῶς χρειάζεσθαι πράσινα παραθυρόφυλλα. Κωστή ταῖνια ἀρμόζει καλλίτερα εἰς πράσινα μαλλιά, καὶ πορφυρὸν πρὸς τοὺς ἀρμόζον καλλίον εἰς κίτρινον ἐνδυμασίαν. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ *Ὀυόρθ*, τοῦ μεγάλου ἐνδυματοποιοῦ τῶν Παρισίων ἔγκειται εἰς τὴν γνώσιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἀντιθέτων αὐτῶν, ὅστις ἐφαρμόζεται ἐπίσης εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ τὸν στολισμὸν τοῦ ταπεινοτάτου φορέματος καὶ σκεύους, ὡς καὶ εἰς τὰ μέγιστα προϊόντα τῆς καλλιτεχνίας.

— Ἀφελίμοι ὀδηγεῖται. Διὰ νὰ ἀφαιρέσῃς στίγματα μελάνης, ἢ σκουρίας σιδήρου, βρέξτε τὸ φόρεμα μὲ γάλα καὶ σκεπάσθαι τὸ μὲ ἄλας.

— Ὅρνις καλῶς τροφομένη καὶ περιποιημένη, δίδει εἰς δύο μῆνας τόσα αὐγά, ὅσα ζυγίζοντα ἀποτελοῦν τὸ βῆρος τοῦ σωματός της!

— Ὅμοια χρομῶντα φιλοκομμένα καὶ ἀνακατωμένα μὲ τροφήν εἶναι τὸ καλλίστον ἱατρικὸν διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ὀρνίθων.

— Ἐὰν . . . χάρτης καὶ ὄπου ὑπάρχουσι μύρμηκες, τοὺς ἀποδιώκῃ ἄμεσως. Ἐπίσης καὶ τοὺς ποτικούς.

— Ποτὲ μὴ βρέιξῃς τὰ μαλλιά σου, ἐὰν ἔχῃς τάσιν εἰς κώφωσιν, οὔτε νὰ βουτῆς τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἔσταν κολυμβᾶς.

— Διὰ νὰ αὐτήσῃς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐγῶν καθῶσον ἀραδοῖτον ὅσον οὐ μεταβληθῆ εἰς ἄνορακα, ἀνέμεινον δὲ ποσότητὰ τῆς αὐτοῦ μὲ τροφήν καὶ δίδε εἰς τὰς ὀρνίθας 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα.

— Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀφαιρέσῃς ἀπὸ φόρεμα πύσσαν, τρίψε τὸ μὲρος μὲ πάχος χοίρειον καὶ ἔπειτα πλύνε το μὲ σαποῦνι. Τὸ αὐτὸ κάμει καὶ ἐσταν θέλῃς νὰ καθαρῆς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ πύσσαν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ διὰ πρῶτος ἕκαμι καὶ ἡν ἀναλλαγῆν;
2. Ποῖος δεύτερος;
3. Ποῖος ἀπὸ ἑλοῦς κάμει τὴν κακίαν διὰ τὸν ἑαυτοῦ του;